

άμμουσόγη ή, άμάρι. άμμουσιόγησ Κρήτ. (Σέλιν.)
 Έκ τών ούσ. άμμοῦσα καί γή, παρ' ὃ καί γῆς.
 Χῶμα άμμῶδες. Πβ. άμμόγειο, άμμόγη, άμμό-
 τοπος, άμμουσερό.
άμμοφάγος επίθ. άμάρι. άμμοφάος Ζάκ.
 Έκ τοῦ ούσ. άμμος καί τοῦ -φάγος, ὃ ἐκ τοῦ ἔφαγα
 άορ. τοῦ ρ. τρώγω.
 Ὁ τρώγων άμμιον.
άμμοφέρνω άμάρι. άμμοφέρνον Στερελλ. (Αἰτωλ.)
 Έκ τοῦ ούσ. άμμος καί τοῦ ρ. φέρνω, περι οὔ ὡς
 β' συνθετ. ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἐθηνῶ 22 (1910) 252.
 Περιέχω άμμιον: Ἐμμουφέρν' αὐτό τοῦ χουράφι. Συνών.
 άμμιζω, άμμουδίζω 1.
άμμόχορτο τό, Κέρκ. — Λεξ. Ἐλευθερουδ.
 Έκ τών ούσ. άμμος καί χόρτο.
 1) Τό βότανον άμμόφυτον τό μέσον (arenaria me-
 dia) τῆς τάξεως τών καρυοφυλλωδῶν (caryophyllaceae)
 ἐνθ' άν. 2) Θάμνοι τοῦ γένους τοῦ κυτίσου (cytissus) τῆς
 τάξεως τών ψυχανθῶν (papilionaceae) Κέρκ. [**]
άμμοχτισμένος επίθ. Ζάκ.
 Έκ τοῦ ούσ. άμμος καί τοῦ χτισμένος μετοχ.
 τοῦ ρ. χτιζω.
 Ἐκτισμένος ἐπὶ τῆς άμμου. Συνών. άμμόχτιστος.
άμμόχτιστος επίθ. Ζάκ.
 Έκ τοῦ ούσ. άμμος καί τοῦ επίθ. χτιστός.
 Ἐμμοχτισμένος, ὃ ἰδ.
άμμόχωμα τό, Λεξ. Βλαστ.
 Έκ τών ούσ. άμμος καί χῶμα.
 Χῶμα περιέχον άμμιον. Συνών. άμμουδόχωμα.
 Πβ. άμμότοπος.
άμμοχώραφο τό, ΓΧατζιδ. ἐν Ἐθηνῶ 24 (1912) 32.
 Έκ τών ούσ. άμμος καί χωράφι.
 Ἄγρός περιέχων άμμιον. Πβ. άμμότοπος, άμμου-
 σερό.
άμμοχώρυγο τό, Πελοπν. (Μάν.)
 Έκ τών ούσ. άμμος καί χωρύγι.
 Μείγμα άμμου καί άσβέστου.
άμμόχωστος επίθ. Λεξ. Ἡπίτ. άμμόχουστους Μα-
 κεδ. (Καταφύγ.)
 Τό μεταγν. επίθ. άμμόχωστος.
 Ὁ κεχωσμένος ἐν τῇ άμμφ. Ἡ λ. καί ὡς τοπων. ὑπό
 τὸν τύπ. Ἐμμόχουστο Κύπρ.
άμμώδης επίθ. λόγ. κοιν. άμμώδιους Στερελλ.
 (Αἰτωλ.) άμμῶδες τό, Βιθυν.
 Τό μεταγν. επίθ. άμμώδης. Διὰ τὸν τύπ. άμμώ-
 δισους πβ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 9 (1912/3)
 42 κέξ. καί ἘνθΠαπαδοπ. Γραμμ. βορ. ἰδιωμ. 114.

1) Ὁ περιέχων άμμιον ἐνθ' άν.: Τόπος άμμώδης. Χω-
 ράφι άμμῶδες λόγ. κοιν. Συνών. άμμουδερός 1,
 άμμουδίτικος. 2) Τό οὔδ. ὡς οὔσ., τόπος άμμώδης
 Βιθυν. Ἡ λ. καί ὡς τοπων. Νίσυρ.
άμμωνία ή, λόγ. κοιν.
 Έκ τοῦ άρχ. ὄν. Ἐμμων διὰ τοῦ μεταβατικοῦ άμαρι.
 επίθ. Ἐμμώνιος.
 Τό διάλυμα τῆς αερώδους άμμωνίας ἐν ὕδατι. [**]
άμμώνω Ζάκ.
 Έκ τοῦ ούσ. άμμος.
 Πλέον ἐγγίζω τῆν άμμιον τοῦ πυθμένος, ἐπὶ πλοίου
 Ἐμμώνει τό καράβι.
άμμωσι ή, Νάξ.
 Έκ τοῦ ρ. άμμώνω.
 Ἐμμωσι: Ἐδνε άμμωσι ἢ ἠδνε άμμωσιες 'ς τὰ παπού-
 τισα μου. Συνών. άμμοιδη, άμμος 1, άμμουδα 1,
 άμμουδιὰ 4, άμμοῦσα 2.
άμνάδα ή, Ἰκαρ.
 Έκ τοῦ μεταγν. ούσ. άμνάς.
 Θῆλυ πρόβατον ἡλικίας ἐνός ἔτους. Συνών. άμνάδι.
άμνάδι τό, άμάρι. άμνάδ' Πόντ. (Κρώμν. Τραπ.
 Χαλδ. κ. ά.)
 Έκ τοῦ μεταγν. ούσ. άμνάς.
 Ἐμνάδα, ὃ ἰδ., ἐνθ' άν.: Εἶχα ἕναν άμνάδ' κ' ἔφαγεν
 ἂ ὃ λύκον Χαλδ.
άμνάζω Πόντ. (Ὁφ.)
 Έκ τοῦ άρχ. ούσ. άμνός.
 Γεννώ, ἐπὶ προβάτου: Ἐμνάσαν τὰ πρόβατα.
άμνημόνευτος επίθ. λόγ. κοιν. καί Πόντ. (Ἄμισ.)
 άλημόνευτος Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)
 Τό άρχ. επίθ. άμνημόνευτος, ὃπερ διὰ τῆς ἐκκλη-
 σιαστικῆς γλώσσης εἰσηλθεν εἰς τῆν δημόδη γλώσσαν.
 1) Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου τό ὄνομα δὲν ἐμνημονεύθη
 ὑπὸ τοῦ ἱερέως ἐν τῇ λειτουργίᾳ ἢ ἐν ἄλλῃ ἐκκλησιαστικῇ
 τελετῇ, ἦτοι ὃ ὑπὲρ οὔ δὲν ἐδεήθη ὁ ἱερεὺς λόγ. κοιν. καί
 Πόντ. (Ἄμισ. Σάντ. Χαλδ.): Ἐφήκε τῇ μητέρα μου άμνη-
 μόνευτη ὃ παπῆς Ἐθην. Ὁ κύρι σ' άλημόνευτος ἐπέμ'εν
 (ἔμεινε) Χαλδ. 2) Ὁ μὴ ἀξιοθεῖς μετὰ θάνατον τῆς
 νενομισμένης ἐκκλησιαστικῆς κηδείας Πόντ. (Ἄμισ.
 Χαλδ.): Ἐλημόνευτος ν' ἀπομέντις! (νά μείντις! Ἄρα) Χαλδ.
άμνηστία ή, λόγ. σύνθηθ.
 Τό μεταγν. ούσ. άμνηστία.
 Ἡ ὑπὸ τῆς πολιτείας συγχώρησις ἀδικήματος κατ' αὐτῆς
 διαπραχθέντος.
άμνίδι τό, Χίος
 Ἐποκορ. τοῦ ούσ. άμνιδα, δι' ὃ ἰδ. άμα.
 Μικρὸν σιδηροῦν ἐργαλεῖον, δι' οὔ καθαρῖζουν τῆν
 κυψέλην.
άμνός ὃ, Α.Ρουμειλ. (Σωζόπ.) Ζάκ. Θράκ. Κέρκ. Κε-
 φαλλ. Κῶς Σάμ.

